

SOHÁR PÁL

HANGOK A FÜSTÖS PORFELHŐBŐL

(2001. 09. 11.)

Már senki sem akar hallani erről; repülőgépek
az egyik fülön be a másikon ki.
De ezek... nem jönnek ki... nem szállnak tova...
Háromezer hivatalnok, tűzoltó és mentős
lett por és hamu, se ima, se ravatal...
Ízléstelen.

Senki sem akar beszélni erről...
Hátha kiesik a nyelve és inogni kezd,
mint egyensúlyt-vesztett vasgerenda,
s porladó szavakhoz vágódik...
(És mindez azután, hogy mi Dalí olvadó
óráit csodálva nőttünk fel?)
Mi ehhez képest egy közönséges repülőgép
acél- és üvegtoronyba fúródva?
Semmi, csak egy turista fotója Manhattanról?
Egy krajcárnyi szuvenír?
Semmi, csak szemfényvesztés, optikai csalódás.
Először is, az ikertornyok valótlan szerű,
olcsó hamisítványok voltak.
Díszletek, a francia filmekben használt
manhattani couleur locale,
mint ahogy az Eiffel-tornyot ékelik be minden
Párizsban játszódó hollywoodi filmbe,
ami már senkit sem érdekel.

Ha muszáj belebetegedned, mondd, hogy
Isten haragja vert meg egy bűnös népet,
a bumeráng visszarepül ahhoz, aki
szórakozásból hajította el.
Borítsd rá a bűntudat fekete leplét,
és nem fogod látni.
Mindenki más hibája volt,
mint ahogy már régen mondog.
Minek is törődsz vele? Azért, mert
kétezerégyet írnak, szeptember tizenegyet?
Fikció volt, Manhattan nemlétét bizonyította,
képzelés az egész, kapitalista trükk...
Igazából meg sem történt, és erről nem is akarok beszélni többé,
térjünk át más témára.
Jó, mondjuk valóban megtörtént, de nem velünk,
hanem a bankokkal, mint Morgan Stanley,
és azok megérdemelték,
de nem mi.
Talán egyesek közülünk. De nem te meg én;
Mi rosszat tettünk mi?
Nem tudok többet beszélni erről. A maradék kerozin
még mindig füstölög a gyomromban.
Talán mégis az én hibám volt.
Valami rosszat ehettem tegnap este.

2001. szept. 12.